

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1037/2015
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиље М.М. из Ч., чији је пуномоћник М.Н., адвокат из Ч., против туженог З. г. – З. ДОО за производњу и промет робе на велико и мало из Б., коју заступа А.И., адвокат из Б., ради оцене законитости отказа уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 757/14 од 02.12.2014. године, у седници одржаној 24.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 757/14 од 02.12.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 757/14 од 02.12.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П1 108/11 од 18.11.2013. године у ставу првом изреке, којим је поништено као незаконито решење туженог број 728 од 01.12.2010. године и тужени обавезан да тужиљи уместо враћања на рад, на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа, исплати 77.064,00 динара са законском затезном каматом од 23.09.2013. године до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу чл. 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из чл. 361. став 2. тачка 12. ЗПП (погрешно означена као чл. 374. став 2. тачка 12. важећег ЗПП) на коју ревидент указује. Нижестепене пресуде су јасне, образложене и

непротивречне. Садрже све разлоге о одлучним чињеницама. Нема ни битне повреде из чл. 361. став 1. ЗПП, учињене у поступку пред другостепеним судом, на коју се у ревизији само формално указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је по уговору о раду од 07.06.2007. године са истим датумом код туженог засновала радни однос на неодређено време на радном месту продавца у продајном објекту туженог Д. у Ч.. Решењем од 01.12.2010. године тужени јој је отказао уговор о раду због престанка потребе за обављањем послова на које је распоређена услед смањења обима посла. У изреци побијаног решења констатовано је да тужили радни однос престаје 10.12.2010. године, а да ће јој пре отказа бити исплаћена отпремнина у складу са чланом 158. Закона о раду и чл. 75. Правилника о раду, као и неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања. Према разлозима из побијаног решења, одлуком послодавца број 727 од 01.12.2010. године утврђено је да је престала потреба за обављањем послова на којима је тужила радила, због чега је вишак запослених на радном месту продавца у продавници Д. последица смањења обима посла, а тај вишак запослених је управо тужила.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да је тужили незаконито престао радни однос отказом уговора о раду и туженог обавезали да јој уместо враћања на рад накнади штету због незаконите одлуке о престанку радног односа у досуђеном износу.

У конкретном случају, тужили је радни однос престао отказом уговора о раду применом чл. 179. став 1. тачка 9. Закона о раду - због постојања оправданих разлога који се односе на потребе послодавца. Ради се о технолошким, економским и организационим променама услед којих је, у случају тужиле, дошло до смањења обима посла. Одлуком туженог од 01.12.2010. године утврђено је да постоји вишак запослених и то за једног запосленог на радном месту продавца у продавници Д. у Ч. - тужилу у овом спору. Притом, тужени није био у обавези да доноси Програм утврђивања вишка запослених према чл. 153. став 1. Закона о раду, али је, у ситуацији када је послодавац, због смањеног обима посла, одлучио да смањи број извршилаца на одређеним радним местима на којима се обављају послови продаје, био у обавези да примени критеријуме из чл. 38. Општег колективног уговора, као и Правилник о раду који је сам донео - чланови 68 до 75. Тим одредбама прописани су критеријуми (основни и допунски) које послодавац мора да примени у случају смањења броја извршилаца због смањеног обима посла, пошто претходно донесе одлуку о технолошким, економским или организационим променама. У овом случају, ти критеријуми нису примењени, односно побијано решење садржи само паушалне разлоге туженог, на којима заснива побијану одлуку о отказу уговора о раду.

Како је решење туженог којим је тужили отказан уговор о раду применом наведеног отказног разлога правилно поништено као незаконито, основан је и тужбени захтев за накнаду штете, уместо реинтеграције, што представља правну

последицу незаконите одлуке послодавца о престанку радног односа, о чему је правилно одлучено применом чл. 191. став 5. Закона о раду.

У ревизији туженог, у суштини, указује се само на битне повреде, за које ревидент тврди да су учињене у првостепеном и другостепеном поступку и полемише са означавањем вредности предмета спора; што је без утицаја на законитост и правилност побијане одлуке.

На основу чл. 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**